

her at anvende den Fremgangsmaade, som har været forsøgt i de to sidste Aar, at man dikterer: I Aar gaar alle frie Bevillinger ned med 10 pCt. — eller et andet Aar: I Aar gaar de ned med 5 pCt. —, og saa forventer, at dette Diktat bliver gennemført. Det betyder blot, at der kommer saa meget mere igen paa Tillægsbevillingsloven. En Nedsættelse af frie Bevillinger paa Finansloven kræver nødvendigvis, at hver enkelt Bevilling bliver gennemgaaet og de Forhold, som den vedrører, undersøgt, og for saa vidt den drejer sig om Tilskud til forskellige Virksomheder, vil det ikke alene være hensynsløst ikke at optage Forhandling med disse Virksomheder, men det vil ogsaa være formaalstjenligt at høre, hvad de i Samarbejde med Regeringen har at bringe i Forslag med Hensyn til Nedbringelsen af Udgifterne, som jo for saa vidt overalt er blevet for store. Men endnu mere maa det jo siges, at Kravet om Tid er berettiget, naar man fæster Opmærksomheden ved de mange og store Udgiftslove, hvis Berettigelse jeg slet ikke her skal kritisere — de er blevet til i en anden Tid —, men som nu, efter at de økonomiske Forhold er fuldstændig ændrede, kræver en Omlægning. Disse Love — og vi ved jo alle, hvad det er, det drejer sig om — er saa at sige alle et Resultat af aarelange, store, omfattende Kommissionsarbejder, og det er en Selvfølge, at hvis man ikke vil nøjes med fuldkommen overfladisk at røre ved disse Love, men virkelig vil finde en Ordning, der i nogen Maade kan tilfredsstillende, og som ikke er hensynsløs og urimelig overfor de mange Mennesker, hvis Interesser er berørt ved disse Love, vil det kræve et stort Arbejde. Tiden er nu ikke til at nedsætte nye Kommissioner og optage Forhandlinger i Udvalg paa lignende Maade som tidligere, der maa handles hurtigere, Ministeriet maa selv arbejde som Kommission, støttet af Administrationen, for saa hurtigt som muligt at tilvejebringe de Lovforslag, som jeg meget vel forstaar at Rigsdagen her og de enkelte Medlemmer i Rigsdagen med fuld Føje imødeser og ønsker frem saa hurtigt som muligt.

Der er ingen, der mere end jeg kan beklage den Situation, som vi med Hensyn til Rigsdagsarbejdet befinder os i i Øjeblikket, dette, at vi midt under en Rigsdagssamling maa træde frem for Rigsdagen og anmode den om at give os Arbejdsro til at udarbejde de Forslag, som Rigsdagen saa senere skal beskæftige sig med. Det er saa meget mere beklageligt, som nu snart 4 Maaneder af denne Rigsdagssamling er gaaet

tabt. Jeg udtaler min Paaskønnelse overfor de Partier, som har givet os Tilsagn om en saadan Arbejdsro, og jeg forstaar det ærede Medlem Hr. Staunings Udtalelser paa den Maade, at selv om han røber sin store Utaalmodighed, vil ogsaa han fornuftigvis afvente de Forslag, Regeringen har at fremsætte. Jeg forstaar meget vel, at man kan føle Uro i en saadan Ventetid — der er aldrig nogen Tid, der er saa lang som Ventetiden —, men jeg skal heroverfor sige, at vi fra Ministeriets Side vil bestræbe os for saa hurtigt som muligt at tilendebringe vore Overvejelser og vort Arbejde ved Udarbejdelsen af Forslag. Jeg kan love Dem, at vi i saa Henseende ikke i mindste Maade skal spare os, og jeg kan ogsaa love, at naar disse Forslag kommer til at foreligge, vil der ikke mangle Arbejdstof for Tinget. Men jeg ser mig ikke i Stand til i Dag at angive nogen bestemt Termin, og jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Pürschel, der synes at ville begrænse denne Arbejdsro — ikke til en bestemt Dato, men dog saaledes, at den kun skulde gælde til en lille Smule ind i næste Maaned, at vi for vort Vedkommende vil bestræbe os for saa hurtigt som muligt at fremsætte Forslagene. Men det er mig ikke muligt i Dag at sige — hvis de da skal fremkomme nogenlunde samlede —, om det vil kunne ske indenfor en Maaned. Vi har lovet at fremsætte dem i denne Samling, og de vil ogsaa blive fremsat saa hurtigt, som det overhovedet lader sig gøre.

Der har her under Forhandlingerne været talt en hel Del om de Overvejelser og Forhandlinger, der gik forud for Ministeriets Dannelselse. Jeg skal ikke komme ind paa det samme Emne, men blot overfor det ærede Medlem Hr. Stauning sige, at det er mig ikke ganske klart, hvad det ærede Medlem tilsigtede med sine Forklaringer af disse Forhandlinger. Jeg synes, at det ærede Medlem skulde være taknemmelig for og paaskønne, at der overhovedet fandtes nogen, der vilde tage de Tøjler, som det ærede Medlem smed fra sig i Skræk for de Vanskeligheder, som forestod her i Landet i den kommende Tid.

Naar det fra det ærede Medlems Side blev sagt, at den Regering, vi nu har, er en svagt Regering, en Regering, der kun har et svagt og spinkelt Grundlag, fordi den ikke har Tilsagn om Støtte fra nogen Side, er det meget muligt, at det ærede Medlem har Ret heri, men jeg beder det ærede Medlem, idet jeg i øvrigt paaskønner hans Omsorg i saa Henseende, spare sig for alle Bekymringer. Jeg anser det for at være et Spørgsmaal,